

ZSOLTÁROK KÖNYVE

51-60.

Tudjuk, hogy Dávid Ószövetség egyik legkülönlegesebb szereplője: sokan nagyon szerették és mások nagyon gyűlölték őt. Képes volt hatalmas érzelmeket kavarni az emberekben mindkét végletben.

Gyakran beszél az ellenségeiről, akik állandóan ki akarták nyírni őt, de ugyanakkor igen sokan voltak azok, akik nagy elkötelezettséggel követték őt. Dávidot Isten szíve szerint való embernek hívták, de nem azért mert büntelen volt, hanem azért, mert a szíve mindig nyitva állt Isten előtt. A szíve alakítható volt, és azért Isten tudott dolgozni Dáviddal még akkor is, amikor Dávid hibázott.

Tudjuk, hogy egyikünk sem büntelen, és azért nagyon fontos, hogy Isten alakíthasson minket akkor, amikor bűnben találtatunk, és hogy álljunk nyitva az Ő munkájára. Az 51.-ik zsoltár háttere Isten Dáviddal való munkája az ő bűnével kapcsolatban.

Egy napon Dávid a háza tetején járkált, mert Izraelben lapos tetők vannak, és kertek, fotelek, nyugágyak is találhatóak a házak tetején. Ott járkálva meglátott egy szomszédos háztetőn egy gyönyörű hölgyet, aki éppen fürdött, és testének vágya megkívánta őt, elküldött érte, és ő eljött, majd együttlétük következtében terhes lett.

Dávid megpróbálta eltitkolni. Hazahívatta a férjét a háborúból egy időre, de a férj az eltávozásakor nem ment haza, hogy a feleségével együtt legyen. Így, Dávid a paráznaság bűnét megtette azzal, hogy Joábnak azt parancsolta, hogy helyezze a férjet a harcfront legveszélyesebb zónájába, ahol biztosan meg fogják ölni, ami meg is történt, és a férj meghalt.

Ekkor Nátán próféta eljött Dávidhoz egy példabeszéddel, amelyben Dávid volt a főszereplő, de egy teljesen más helyzetről szólt a történet.

Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény.

A gazdagnak igen sok juha és marhája volt.

A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránykája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna.

Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnálta a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember báránnyát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett.

Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő ÚRra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette!

A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt.

Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember!

A történet teljesen ráillett Dávidra, hiszen sok felesége, háremhölgye volt, minden, amit egy ember csak kívánhat, mégis elvette a szomszédja egyetlen feleségét. A saját büntudatának terméke lett az 51.-ik zsoltár, amelyben irgalomért esedezik.

Az irgalom az, amikor nem kapjuk meg a megérdemelt büntetést. Az igazságszolgáltatás pedig az, amikor megkapjuk a megérdemelt büntetést.

A karmesternek: Dávid zsoltára,

*abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhoz.
Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal!*

Ne a jóságom alapján ítéld, hanem a Te szereteted alapján, ez Dávid imádsága, aki bocsánatért esedezve Isten kegyelmét kéri. A Biblia sokat tanít Isten irgalmáról, kijelentve, hogy Ő egy irgalmas Isten, és mérhetetlenül sokszor megbocsájt.

*Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem!
Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van.*

Dávid megpróbált elrejtetni bűnét, de most azt mondja, hogy ez a bűn mindig tudatában lesz, és nem tud előle menekülni. Dávid elismerte vétkét, és elindult az Istenhez visszavezető úton. A Biblia azt mondja, hogy ha mi megvalljuk vétkeinket, akkor Ő hűséges és igaz, és megbocsájtja minden vétkünket.

Őszintén kell megvalljam a bűnömet Isten előtt, ahhoz, hogy Isten dolgozhasson bennem. Amíg rejtegetjük vagy magyarázgatjuk az igazunkat, amit nagyon gyakran teszünk, addig nincs megbocsájtás. A megbocsájtás a bűnvallás nyomán következik be. Nagyon fontos, hogy mi teljesen nyitottak és őszinték legyünk Istennel szemben, hogy Ő aztán munkálkodhasson az életünk dolgaiban.

Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz.

Isten adta a törvényt, és a bűn az, amikor Isten szent törvénye, szent természete ellen vétünk. Ha Dávid vétkére nézünk, akkor azt gondolnánk, hogy Uriás ellen vétkezett, aki Betsabé férje volt, és Betsabé ellen is, hiszen meghívta őt erre a kapcsolatteremtésre.

Dávid mégis azt mondja, hogy *egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz.*

Ha Dávid jobban tudatában lett volna Isten jelenlétének, akkor valószínűleg nem is került volna ilyen helyzetbe.

A mi egyik legnagyobb problémánk az, hogy gyakran nem érezzük Isten jelenlétét. Elfelejtjük, hogy velünk van. Gyakran teszünk olyan dolgokat amikor egyedül vagyunk, hogy ha valaki nézne minket, akkor igen rosszul éreznék magunkat.

Régebb gyakran fel kellett keressek embereket otthon, és az ajtó előtt állva sokszor sikolyokat, kiáltásokat hallottam. Aztán megnyomtam a csengőt, és hirtelen mozgások hallatszottak, majd nemsokára kinyílt az ajtó, és minden a legnagyobb rendben volt.

Volt úgy, hogy nem nyomtam meg a csengőt, hanem továbbálltam, mert annyira kényelmetlenül éreztem magam, és őket sem akartam zavarba hozni. Ki vagyok én, hogy megítéljem, hisz tudom, hogy mit jelent kiabálni és haragra gerjedni. Meg kell értsük, hogy Isten ott van, *mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk*, mondta Pál. Tudatosabbak kell legyünk azzal kapcsolatban, hogy Ő velünk van.

Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Isten végignézte az egészet. Dávid azt hitte, hogy elfedte a lelkiismeretét, hiszen Uriás meghalt a harcban, és ki fog az ellen szólni, hogy Dávid egy szép, fiatal özvegyet a háremébe fogad, hisz az ő férje Dávid oldalán harcolva esett el a csatában.

Dávid azt hitte, hogy teljesen elsimított mindent, de Isten látta az egészet. És amikor a próféta eljött hozzá és azt mondta, hogy „Dávid, te vagy az az ember!”, akkor Dávid rájött, hogy semmit sem tudott elrejtteni Isten elől.

*Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted.
Lásd, én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem.*

*Te pedig a szívben levő igazságot kedveled, és a bölcsesség titkaira tanítasz engem.
Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó.*

Az izsóp egy olyan kis bokor, amely a Szentföldön, Egyiptomban és azon a tájékon található. Ezt a kis bokrot használták arra, hogy a vért szétfröcsköljék. Amikor Egyiptomban az ajtófélfákra kenték a vért, akkor ezt az izsópot használták. Ezért mondja Dávid, hogy tisztíts meg izsóppal, mert itt az áldozati vérré utal.

Dávid teljes mértékben hitt Isten tökéletes megbocsájtásában. Fontos, hogy mi is ebben higgyünk, mert Isten ezt mondta Ézsaiáson keresztül:

Jöjjetek, szálljunk vitába! - mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehéreké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehéreké lehettek, mint a gyapjú.

Nincs semmi a világon ami úgy megszabadíthat a bűntudat komplexusotoktól, mint az Istennek való bűnvallás, és utána a megtisztulás és a megbocsájtás elfogadása. A bűntudati komplexus egy tudatalatti bűnhődésre való vágyat gerjeszt, ami aztán neurótikus viselkedésformákba torkollik. Ezek a viselkedésformák arra irányulnak, hogy büntetést eredményezzenek.

Nem tudom, hogy miért teszem ezeket a furcsa dolgokat, mert tudatalatt bűnösnek érzem magam, és büntetésre van szükségem. Addig folytatom mindezt, amíg valaki végre kimondja, hogy milyen bolondságokat tettem, és már kezdem jobban érezni magam, mert megkaptam a büntetésemet. De semmi sem olyan jó, mint az, ha Istenhez fordulunk, megengedjük, hogy Ő tisztítson meg, és teljesen elvegye a minket sulytó bűntudat komplexusunkat.

*Engedd, hogy vidámságot és örömet halljak, és megújuljanak tagjaim, amelyeket összetörtél.
Rejtsd el orcádat vétkeim elől, töröld el minden bűnömet!
Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!*

Amikor bűnösnek érezzük magunkat nagyon könnyen tévútra futhat a lelkünk, a hozzáállásunk Istenhez és Isten szentjeihez, mert bezárkózunk.

Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem!

A bűn zsoldja a halál, lelki halál, amely elválaszt Istentől.

Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készleges legyen,

Hihetetlen, hogy mi mindentől megfoszthat egy megvallatlan bűn, főleg az életed Istentől jövő örömétől. Oly sok az olyan határ-keresztény, akik a világban akarnak élni, és mindig azon okoskodnak, hogy meddig mehetnek el a másik oldallal flörtölve. Abban a dilemmában vannak, hogy túl sok bennük a Krisztus ahhoz, hogy a világban jól érezzék magukat, és túl sok bennük a világi ahhoz, hogy boldogok legyenek Krisztusban.

hogy taníthassam utaidra a hűtleneket, és a vétkesek megtérjenek hozzád.

Másszóval, ha már egyszer megtapasztaltad Isten kegyelmét és jóságát, akkor menj, és oszd meg másokkal is.

Ments meg, mert vért ontottam

Dávid az Uriás gyilkosság kitervelésében bűnös, és az ebből történő szabadításért imádkozik.

ó Isten, szabadító Istenem! És igazságodat ujjongva hirdeti nyelvem.

Nyisd meg ajkamat, Uram, és dicséretedet hirdeti szám.

Hiszen a véresáldozatot nem kedveled, és ha égőáldozatot adnék is, nem vennéd szívesen.

Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem!

Isten csak annyit kíván, hogy megtörjél a vétkeid felett. Ő nem kér áldozatokat, csak megtört lelket.

Tégy jót a Sionnal kegyelmesen, építsd fel Jeruzsálem kőfalait!

Akkor majd kedveled a helyesen bemutatott áldozatokat, az égőáldozatot és a teljes áldozatot. Akkor majd áldozhatnak oltárodon bikákat.

Az 52.-ik zsoltár

Dávid tanítókölteménye,

abból az időből, amikor az edómi Dóég Saulhoz ment, és jelentette neki, hogy Dávid Ahimelek házába érkezett.

Amikor Dávid Saul elől menekült, akkor felment Bételbe, bement a paphoz és ételt kért tőle a katonái számára. A papnak csak áldozati kenyerei voltak, amit csak ő ehetett volna meg. Ez 12 kenyér volt, amelyek mind Izrael egy-egy törzsét jelképezték, és azért tették ki az asztalra, hogy Istent folyamatosan emléktessék mind a tizenkét törzsre.

Ezek a cipók nagyon laposak voltak, kerek formájuk volt, és körülbelül 30 centi volt az átmérőjük. Sütés közben 3-4 centire nőttek meg, és nagyon finomak voltak, mert volt amit rágni rajtuk, és nem hiányzott a lényeg belőlük.

Betlehemben van egy pék, aki nyílt tűzön süti a kenyereket. Asszonyok jönnek hozzá, a fejükön egy nagy tepsiben a meggyúrt tésztával, és leülnek, beszélgetnek, majd amikor sor kerül rájuk, akkor a pék elveszi a tésztájukat, és kisüti a kenyereiket. Aztán visszateszik ezeket a tepsibe, felteszik a fejükre, és elindulnak a lépcsőn felfelé. Ha találkozol velük, szépen mosolyogsz, éhesnek látszol, és persze egy kis pénzt is tartasz a kezében, akkor kaphatsz ebből a forró kenyérből. Nagyon finom!

Ezek a kenyerek is hasonlóak a Dávid idejéből valókhöz, hisz több ezer éve ugyanazt a fajta kenyeret sütik. Nagyon szeretek ott járni, mert visszaléphetek a történelemben.

Az áldozati kenyereket hetente cserélték, és akkor a pap, de csak ő egyedül, megehetette a kenyereket. Dávid és emberei éhesek voltak, ezért ő bement a paphoz és megkérdezte, hogy van-e valami ennivalója. A pap meg azt mondta, hogy csak ez az áldozati kenyér. Dávidék nagyon éhesek, így odaadta nekik a kenyeret, ami nem volt törvényes dolog. Érdekes, hogy Isten törvényei rugalmasságot engednek meg abban az esetben, ha valaki éhes, akkor ezt a törvényt nem kell betartani, mert az élet és éhség törvénye felülbírálja azt.

Jézus az Újtestamentumban is elismerte, hogy ez elfogadható cselekedet volt. Amikor azt akarták, hogy megítéljék Őt, mert megszegte a szombat tradícióját, akkor azt mondta, hogy: „*Nem olvastátok, hogy mit tett Dávid, amikor kíséretével együtt megéhezett?*

Bement az Isten házába, és a szent kenyereket ették meg, amelyeket nem lett volna szabad megennie sem neki, sem az ő kíséretének, hanem csak a papoknak.

Jézus rámutatott, hogy még a nagy Dávid király esetében is a szükséglet felülbírálta a törvényes hagyományokat.

Jézus esetében tudjuk, hogy egy ember betegségét akarta meggyógyítani szombaton, de a farizeusok ezt nem akarták, mert szombaton nem lehet ilyet tenni. Jézus pedig ezt kérdezte tőlük: „*Megkérdézem tőletek: szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni, életet menteni vagy kioltani?*”

Dóég elment Saulhoz, és elmondta neki, hogy Dávid bement a paphoz, aki segítette őt, kenyeret és kardot adott neki. Saul, haragtól elvakulva elment a paphoz, és megölte őt a fiaival együtt. Dávid haragszik Dóégre, és ez a zsoltár ellene szól:

Mit dicsekszel gonoszságoddal, te nagy hős? Hiszen Isten szeretete mindig megmarad!

Romlásomra törsz, te cselszövő! Nyelved olyan, mint az éles borotva.

A rosszat szereted, nem a jót, a hazugságot, nem az igaz beszédet. (Szela.)

Szeretsz bántó szavakat mondani, álnok a nyelved.

Össze is tör téged az Isten végleg, megragad, kiránt sátradból, kitép gyökerestül az élők földjéből. (Szela.)

Látják ezt az igazak és félnek, rajta meg nevetni fognak.

Ez az az ember - mondják -, akinek nem kellett Isten oltalma, hanem nagy gazdagságában bízott, és a megrontásban volt erős.

De én olyan vagyok, mint a viruló olajfa, Isten házában lehetek, bízom Isten szeretetében most és mindenkor.

Hálát adok neked mindenkor, mert te munkálkodsz. Nevedben reménykedem, mert jó vagy híveidhez.

Az 53.-ik zsoltár a 14.-ikhez hasonló, tulajdonképpen ugyanaz. Vannak még olyan zsoltárok, amelyek hasonlítanak egymáshoz, és 3-4 sor ugyanaz bennük. Itt viszont a teljes zsoltár megismétlődik.

Azt gondolja magában a bolond, hogy nincs Isten! Romlottak és utálatosak tetteik, senki sem tesz jót.

Találkozol egy emberrel, aki ateista, de Isten igéje szerint bolond.

Isten letekint a mennyből az emberekre, hogy lássa, van-e köztük értelmes, aki keresi az Istent?

Mindnyáján elpártoltak tőle, egyaránt megromlottak. Senki sem tesz jót, egyetlen ember sem.

Nem tudják a gonosztevők, akik úgy eszik népemet, ahogy a kenyeret eszik, de Istenhez nem kiáltanak, hogy majd egyszer igen megrettennek, akik addig nem rettegtek! Mert szétszórja Isten támadóid csontjait, megszégyeníted őket, mert Isten megvetette őket.

Bárcsak eljönne a Sionról Izráel szabadulása! Amikor Isten jóra fordítja népe sorsát, ujjong majd Jákób, és örül Izráel.

Ez egy Jézusra vonatkozó imádság, aki eljön majd, és megalapítja Isten Országát, és a Siónról jövő Izrael szabadítása Krisztus Ezeréves Királyságára utal.

Az 54.-ik zsoltár

A karmesternek: Húros hangszerre. Dávid tanítókölteménye,

abból az időből, amikor a zífiek Saulhoz mentek és ezt mondták neki: Nem tudod, hogy Dávid nálunk rejtőzködik?

Istenem, segíts meg neveddel, szolgáltass nekem igazságot hatalmaddal!

Istenem, hallgasd meg imádságomat, figyelj beszédemre!

Mert idegenek támadtak rám, erőszakos emberek törtek életemre, akik nem törődnek Istennel. (Szela.)

De Isten megsegít engem, az Úr megtartja életemet.

*Szálljon a baj támadóimra, semmisítsd meg őket igazságoddal!
Készségesen áldozok neked, magasztalom neved, URam, mert jó vagy.
Mert minden nyomorúságból kimentettél engem, megvetéssel nézek ellenségeimre.*

Az 55.-ik zsoltár

*Istenem, figyelj imádságomra, ne zárkózz el könyörgésem elől!
Figyelj rám, hallgass meg engem! Bánatomban bolyongok, és sóhajtozom
az ellenség hangoskodása, a bűnösök nyomorgatása miatt. Mert bajt zúdítanak rám, és haraggal
támadnak rám.*

Már említettem, hogy Dávid személye igen erős érzelmeket kavart: vagy szeretetre vagy gyűlöletre indította az embereket. Ő mindig imádkozott az ellenségeivel kapcsolatban.

*Szívem vergődik keblemben, halálos rémület fogott el.
Félelem és reszketés lepett meg, borzongás járt át.
Ezért így szóltam: Miért is nincs szárnyam, mint a galambnak, hogy elrepülhetnék, és nyugton lehetnék?
Messzire bujdosnék, a pusztában lagnék. (Szela.)
Sietve keresnék menedéket a szélvész és a vihar elől.
Oszlasd szét őket, Uram, zavad össze nyelvüket! Csak erőszakot és viszályt látok a városban;
ez megy éjjel-nappal falai közt, vész és nyomor van benne.
Romlás uralkodik benne, nem távozik tereiről a zsarnokság és a csalás.*

Valószínű, hogy Dávid akkor írta ezt a költeményt, amikor Absolon elől menekült. Ahitofel, Dávid bizalmi tanácsadója fellázadt ellene Absolonnal együtt, és csatlakozott Absolonhoz, majd tanácsokat adott neki, hogy miként pusztítsa el Dávidot. Ez nagyon fájt Dávidnak, és ezért mondta, hogy

*Nem az ellenség gyaláz engem, azt elszenvedném. Nem gyűlölöm hatalmaskodik rajtam, előle elrejtőzném.
Hanem te, magamfajta ember, bizalmas jó barátom,
akivel meghitt barátságban voltam; az Isten házába együtt jártunk a gyülekezet körében.*

Dávidnak fáj ez a piszkos ügy, mert egy olyan ember tette ezt vele, aki azelőtt a barátja volt, együtt beszélgettek és együtt jártak az Úr házába. Az egyik legnagyobb fájdalom, ami embert érhet az, ha egy olyan ember, akibe a legnagyobb bizalmunkat helyezünk, megkérdőjelezhetetlenül bízunk benne, és együtt dolgoztunk vele, hirtelen ellenünk fordul. Hazugságokat terjesztenek, megszegik a bizalmat, ellened fordulnak, megrövidítenek, és hirtelen rájössz, akárcsak Dávid, hogy

Szája simább a vajnál, de veszekedésen jár az esze. Beszéde lágyabb az olajnál, pedig olyan, mint a kivont kard.

Ez aztán nagyon tud fájni! Amikor valakiben megbíztam, nagy felelősséget adtam neki a gyülekezetünkben, és akkor hirtelen ellenem fordult, és el akarta venni az egészséget. A világon ez volt eddig a legnagyobb fájdalom, amit éreztem a szolgálattal kapcsolatban.

Dávid is ezt érezte, amikor a barátja ellene fordult, és nem kérte Istent arra, hogy kesztyűs kézzel bánjon vele.

*Törjön rájuk a halál! Szálljanak elevenen a holtak hazájába, mert gonoszsággal van tele lakóhelyük.
Én pedig Istenhez kiáltok, és az ÚR megsegít engem.
Bár reggel, délben, este gondban vagyok és sóhajtozom, ő meghallja hangomat.
Megszabadít engem támadóimtól, hogy békességem legyen, bár sokan vannak ellenem.*

Meghallgat Isten, és megalázza őket az, aki ősidők óta trónján ül. (Szela.) Mert nem akarnak megváltozni, és nem félik az Istent.

Kezet emelt jóbarátjára, és meggyalázta a szövetséget.

Szája simább a vajnál, de veszekedésen jár az esze. Beszéde lágyabb az olajnál, pedig olyan, mint a kivont kard.

Vesd az ÚRra terhedet, és ő gondot visel rád! Nem engedi sohasem, hogy ingadozzon az igaz.

Istenem, te taszítod őket a sírnak mélyére. A véreskezű és álnok emberek az emberélet felét sem érik el. De én benned bízom!

Ez az egyetlen hely, ahová fordulhatunk: az Úrhoz, ahol megnyugvás, áldás és öröm vár.

Az 56.-ik zsoltár

A karmesternek: „A messzi fák galambja” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor a filiszteusok elfogták Gátban.

Légy kegyelmes hozzám, Istenem, mert bosszút lihegnek ellenem, szüntelenül támadnak és gyötörnek engem.

Ellenségeim szüntelenül bosszút lihegnek, sokan támadnak rám kevélyen.

Ha félek is, benned bízom!

Mennyire jó lenne ezt megtanulni, hogy bármilyen félelem közepette bízunk az Úrban.

Istenben, akinek igéjét dicsérem, Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?!

Szüntelenül elferdítik szavaimat, minden gondolatukkal rosszat akarnak nekem.

Összefognak, lesben állnak, lépteimet figyelik, mert az életemre törnek.

Megmenekülhetnek-e gazságuk ellenére? Taszítsd el haragodban e népséget, Istenem!

Te számon tartod bolyongásomat. Gyűjtsd könnyeimet tömlődbe, legyenek benne könyvedben!

A Biblia azt tanítja, hogy van egy olyan „emlékkönyv”, amit Isten vezet. Az Ítélet napján ezt a könyvet kinyitják, és az embereket az ebbe írtak alapján ítéli meg Isten. Az ember sok érdekes emléket őriznek meg a múlttal kapcsolatban, képeket, videókat, és néha előveszik és újra megnézik ezeket.

Ha az ember ilyen felvételek készítésére képes szerkezeteket tud előállítani, akkor biztos vagyok benne, hogy Isten is képes az életünk bármely pillanatát visszajátszani. Ha le akarsz tagadni valamilyen vádat Isten előtt, akkor Istennek a hatalmas kivetítő képernyőjén majd megnézheted, a mennyek minden lakójával együtt, hogy mit is tettél valójában. A végén aztán lekapcsolják, és be kell valljad, hogy bűnös vagy az ügyben.

Van egy másik könyv is, az Élet könyve, amelyben a ti nevetek is be van írva, akik befogadtátok Jézus Krisztust.

Meghátrálnak majd ellenségeim, amikor hozzád kiáltok. Ebből tudom meg, hogy Isten velem van.

Ez az egyik legfontosabb dolog Istennel kapcsolatban, amire mindig emlékeznünk kell: Isten velünk van. Olyan sokszor úgy gondoljuk, hogy ellenünk van, és csak arra vár, hogy valami rosszat tegyünk, hogy aztán lecsaphasson ránk az igazság kezével. Valójában Ő velünk van, és ha Isten velünk, kicsoda lehet ellenünk?

Istenben, akinek igéjét dicsérem, az ÚRban, akinek igéjét dicsérem,

Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?!

Tartozom neked, Istenem, fogadalmaimmal, megadom hálaáldozatomat.

Hiszen megmentettél engem a haláltól, lábamat az elbukástól, hogy járhassak Isten színe előtt az élet világosságában.

Az 57.-ik zsoltár

A karmesternek: A „Ne veszíts el” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor Saul elől a barlangba menekült.

Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam, mert nálad keres oltalmat a lelkem! Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, míg elvonul a veszedelem.

A felséges Istenhez kiáltok, Istenhez, aki mellém áll.

Segítséget küld nekem a mennyből, csúffá teszi üldözőimet. (Szela.) Isten elküldi szeretetét és hűségét.

Oroszlánok között fekszem, amelyek felfalják az embereket. Foguk lándzsa és nyíl, nyelvük éles kard.

Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!

Hálót vetettek lábaim elé, megalázták lelkemet. Vermet ástak nekem, de maguk estek bele. (Szela.)

Emlékezzek, hogy Saul bement abba a barlangba, ahol Dávid rejtőzködött, és elaludt, majd Dávid a kardjával levágott egy darabot Saul palástjából, kiment és biztos távolba érve elkiáltotta magát: „Saul, nézd mi van nálam!” Ezért írja Dávid, hogy vermet ástak neki, de maguk estek bele.

Kész a szívem, Istenem, kész a szívem arra, hogy énekeljek és zengedezzek!

Ébredj, lelkem, ébredj, lant és hárfa, hadd ébresszem a hajnalt!

Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt, mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig.

Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!

Az 58.-ik zsoltár ismét Dávid imája, akinek nem szeretnék az ellensége lenni, mert így imádkozik:

Valóban igazat beszéltek, ti hatalmasok, és pártatlanul ítéltetek az emberek fölött?

Hiszen álnokságon jár az eszetek, arra törekedtek, hogy az országban erőszakkal érvényesüljete.

Pártütők a bűnösök, már amikor a világra jönnek, tévelygők a hazugok, amint megszületnek.

Itt Dávid az ember bűnös természetéről beszél. Azt hiszem egyiketeknek sem kellett megtanítani a gyerekeiteket arra, hogy hogyan kell hazudni. Azt viszont meg kellett tanítsátok, hogy igazat mondjanak. A hazugság természetes módon jön az ember számára. Dávid azt mondja, hogy már születésüktől kezdve hazudtak.

Mérgük olyan, mint a kígyóméreg, olyanok, mint a süket vipera, amelynek oly tompa a füle, hogy nem hallja a kígyóbűvölőt, a varázslásban jártas igézőt.

Istenem, törd össze szájukban a fogakat! Zúzd össze, URam, az oroszlánok állkapcsát!

Tűnjenek el, mint a szétfolyó víz! Ha lőni akarnak, nyilaik legyenek tompák!

Járjanak úgy, mint a csiga, amely széjjelmállik

Öntöttetek már sót csigára, és láttátok, hogyan olvad el?

vagy mint az elvetélt magzat, amely nem látott napvilágot.

Mielőtt tüske nőne cserjéteken, ragadja el a forgószél, akár élő, akár elszáradt.

Örül az igaz, ha látja a megtorlást, lába a bűnösök vérében fürdik.

Az emberek pedig ezt mondják: Mégis van az igaznak jutalma! Mégis van Isten, aki igazságot tesz a földön!

Az Újszövetségi keresztény etikából kiindulva nehezen tudjuk Dávid imáit elfogadni, mert Jézus azt mondta, hogy

Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, áldjátok azokat, akik átkoznak titeket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket;

Dávid etikája különbözik ettől, és igencsak kielégíti a bosszúvágyamat, mert szeretem látni, ha a rosszakat elverik, és a jók győznek. Szeretem látni, hogy a gonoszoknak ellátják a baját, és megvallom, hogy örülök ennek, de azt is megvallom, hogy a káröröm helytelen dolog az Újszövetségi keresztény etika alapján.

Gyakran én magam szeretnék bosszút állni a gonosztettekért, és ezzel nagy bajba kerülhetek. Isten azt mondta, hogy „a bosszú az enyém”. Dávid nem nem azt keresi, hogy ő miként állhatna bosszút rajtuk, hanem Istent kéri, hogy üsse ki fogait. Nem tudom, hogy ez sokkal jobb-e, de nagyon óvatosak kell legyünk a személyes bosszúval kapcsolatban. Meg kell tanuljunk, hogy az útjainkat az Úr kezébe tegyük, és hagyjuk, hogy Ő fizessen meg nekik.

Nem úgy kell imádkozzak, mint Dávid, hanem azt kell kérjem az Úrtól, hogy őrizze meg szívemet a bosszúállás gondolataitól, és hogy segítsen, hogy megbocsájtó hozzáállásom legyen bosszúállás helyett.

Az 59.-ik zsoltár egy újabb esedezés

A karmesternek: A „Ne veszíts el” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor Saul embereket küldött, hogy tartsák szemmel a házát, és öljék meg.

Miká, Dávid felesége egy kosárban engedte le őt az ablakon keresztül, hogy el tudjon menekülni.

Ments meg ellenségeimtől, Istenem, védj meg támadóimtól!

Ments meg a gonosztevőktől, szabadíts meg a vérszomjas emberektől!

Mert ólálkodnak körülöttem, életemre törnek a hatalmasok, pedig se bűnöm, se vétkem, ó URam!

Saul féltékenysége miatt történt ez, nem azért, mert Dávid valami rosszat tett volna.

Bár nincs semmi bűnöm, sietnek, hogy rám rontsanak. Serkenj föl, jöjj ide, láss meg!

Hiszen te vagy, URam, a Seregek Istene, Izráel Istene! Ébredj föl, büntesd meg e népeket, ne kegyelmezz az alávaló gonoszoknak! (Szela.)

Csak velem szemben légy irgalmas, amikor én követek el gonosz dolgokat. Vajon nem így gondolkodunk?

Esténként visszatérnek, morognak, mint a kutyák, csatangolnak a városban.

Szájuk tajtékzik, ajkuk között mintha kardok volnának. Azt gondolják, nem hallja őket senki.

De te, URam, nevetsz rajtuk, csúffá teszed e népeket.

Te vagy az én erőm, rád figyelek, Isten az én erős váram.

Szeretetével jön felém Istenem. Még megengedi Isten, hogy lássam ellenségeim vesztét.

Ne öld meg őket, hogy népem ne felejtse! Tedd őket bujdosókká hatalmaddal, taszítsd el őket, Uram, mi pajzsunk!

Ejtse őket csapdába gőgjük, vétkes szájuk és ajkuk beszéde, hiszen csupa átok és hazugság, amit beszélnek!

Végezz velük haragodban! Végezz velük, hogy ne legyenek! Hadd tudják meg az egész földön, hogy Isten uralkodik Jákóbon! (Szela.)

Esténként visszatérnek, morognak, mint a kutyák, csatangolnak a városban.

Ennivaló után kóborolnak, és ha nem laknak jól, vonítanak.

Én pedig hatalmadról énekelek, magasztalom minden reggel hűségedet. Mert erős váram vagy, menedékem, mikor bajba jutok.

Te vagy az én erőm, rólad zeng énekem. Erős váram az Isten, az én hűséges Istenem!

Háromszor is úgy említi Dávid Istent, mint erős várát és védelmezőjét, és milyen jó, ha Isten a mi védelmezőnk.

Rájöttem, hogy Isten addig védelmez, ameddig én ezt megengedem neki, de ha én magam kezdek védekezni, akkor Isten megengedi, hogy én magam legyek a saját védelmem. Arra is rájöttem, hogy nem tudom magam megfelelően megvédeni, és ezért megtanultam, hogy ne védekezzek, hanem teljes védelmemet az Úr kezében hagyjam.

Ha azt akarjátok, hogy Isten megvédjen, akkor neki kell elkötelezzétek magatokat, és nem kell védezzetek, mert „Isten az én erős váram”.

A 60.-ik zsoltár

Ó Isten! Elvetettél, szétszórtál bennünket! Megharagudtál ránk, állíts helyre minket!

Megrendítetted, megrepesztetted a földet. Gyógyítsd be sebeit, mert megindult.

Szörnyű dolgokat láttattál népeddel, bódító borral itattál minket.

De jelt adtál az istenfélőknek, hogy megmeneküljenek az új elől. (Szela.)

Segítsen jobbod, és hallgass meg minket, hogy megmenekülhessenek kedveltjeid!

Isten így szólt szentélyében: Örömmel adom örökségül Sikemet, és kiosztom a Szukkót völgyét.

Enyém Gileád, enyém Manassé, Efraim sisak a fejemen, Júda a kormánypálcám,

Móáb pedig a mosdómedencém, Edómra teszem sarumat, Filiszteán diadalmaskodom!

Ezek a versek megegyeznek a 108.-ik zsoltárban található versekkel.

Ki visz el az erős városba, ki vezet el engem Edómba?

Csak te, Istenünk, noha elvetettél minket, te, Istenünk, bár nem jársz seregeinkkel!

Adj nekünk mégis segítséget az ellenség ellen, mert az emberi segítség mit sem ér!

Isten segítségével hatalmas dolgokat viszünk véghez, ellenségeinket ő tapossa el.

Adj nekünk mégis segítséget az ellenség ellen, mert az emberi segítség mit sem ér!

Egy másik esetben Dávid azt mondta, hogy „Ideje munkálkodnod, Istenem, mert az emberi segítség semmit sem ér.” De jó lenne, ha megtanulnánk Istenben bízni, hozzá kiáltani, ahelyett, hogy emberektől várnánk a segítséget. Mindig okoskodunk, mindig tervezünk, mindig újabb és újabb vetületet vizsgálgatunk.

Sokan engem akarnak használni a saját játszmáikhoz. Már minden taktikát bevetettek, mindenféleképpen próbálkoztak, hogy meggyőzzenek, mert azt mondják magukban, hogy „ha megtudom győzni Chuck-ot, akkor rá fognak hallgatni”. Ezek az emberek nem akarják Isten kezében hagyni a dolgokat. Azt állítják, hogy átadták életüket Istennek, de közben még mindig taktikáznak, tervezgetnek, győzködnek.

Miért nem adjuk már fel egyszer és miért nem engedjük meg Istennek, hogy teljesen átvegye a dolgokat? Nagyszerű az a nap, amikor az életem minden dolgát át tudom adni Istennek, és teljesen Benne bízok.

Adj nekünk mégis segítséget az ellenség ellen, mert az emberi segítség mit sem ér!

Isten segítségével hatalmas dolgokat viszünk véghez.

65 perc

